

เรื่องเล่าจินตนาการสุขภาพใหม่

บุษบงก์ วิเศษพลชัย

กตัญญูสีดำ

คุณนึกน้อยใจไหมว่า ทำไมหนอ เรา จึงลำบากกว่าคนอื่น ทำไมคนนั้นดูมีความสุขกว่าเรา ทำไมเราไม่รวย ทำไมเราไม่สวย ทำไมเราต้องมาเป็นหมออุนาบี๊ แต่คุณลองมองไปรอบ ๆ ตัวเธอสิคะ แล้ว คุณจะรู้ว่ายังมีคนที่โชคชะตาร้ายกาจกับชีวิตเขายิ่งกว่าเรามากมาย

และ “ป๊วย” ก็เป็นคนหนึ่งในหลาย ๆ คน ที่มีโชคชะตาร้ายกาจนั้น

ที่บ้านสาขลา ตำบลนาเกลือ ที่ฉันทำงานอยู่นี้ ไม่มีใครที่ไม่รู้จักครอบครัวของป๊วย ไม่ใช่ว่าครอบครัวของป๊วย ร่ำรวย หรือมีชื่อเสียงหรือก่อกะ แต่เป็นเพราะอะไรเดี๋ยวก็น่าจะรู้ค่ะ ครอบครัวของป๊วยมีกันอยู่ 6 คน เป็นครอบครัวที่มีบัตรผู้พิการมากที่สุดคือ 5 ใบ ประกอบไปด้วย “ยายภู” แม่ของป๊วย พี่สาว

และพี่ชายของป๊วยซึ่งตอนนี้ไปรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลศรีธัญญา “เหมา” พี่ชายอีกคนที่ยังอาศัยอยู่ในนาเกลือ และตัวป๊วย มีเพียง “ตาห่วย” พ่อของป๊วยเท่านั้นที่ไม่ได้บัตรผู้พิการเพราะไม่ได้เจ็บป่วยทางจิต แต่ฉันไม่แน่ใจว่าคนที่ได้รับการประเมินว่าไม่ได้เจ็บป่วยทางจิตนั้น จริง ๆ แล้ว มีสภาพจิตใจที่เลวร้ายกว่าคนที่ได้ชื่อว่าเจ็บป่วยทางจิตอย่างป๊วยหรือไม่

คนแรกที่ทำให้ฉันได้แง่มุมชีวิตใหม่ ๆ คือ “เหมา” พี่ชายของป๊วย เป็นการเจอกันที่สร้างความประทับใจให้ฉันมาก ตอนนั้นฉันเพิ่งย้ายจากโรงพยาบาลชุมชนในจังหวัดนครสวรรค์มาอยู่สถานีนานาบี๊นาเกลือ หรือเรียกให้หรูว่า “ศูนย์สุขภาพชุมชนนาเกลือ” ได้ไม่ถึงเดือน ด้วยการที่เป็นพยาบาลในโรงพยาบาลมาก่อน ฉันจึงไม่ได้มีความสุขเลยที่ต้องมาอยู่สถานีนานาบี๊ แต่จำเป็นเพราะฉันย้ายตามสามีมาและไม่มีทางเลือกอื่น ถ้าอยากอยู่ใกล้ชิดกับครอบครัวที่กรุงเทพฯ สถานีนานาบี๊แห่งนี้จึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

วันนั้นเป็นกลางวันของวันพุธที่อากาศร้อนจัด ฉันกำลังเรียงเอกสารในตู้แฟ้ม ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 3 ชื่อ **ผู้ใหญ่สุรัชย์ คุ่มรำไพ** (ปัจจุบันท่านเป็นกำนันแล้ว) วิ่งเข้ามาตาม

“หมอ หมอ ไปดูไอ้เหมาให้หน่อย ไอ้เหมาหัวแตก”

ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เห็นผู้ใหญ่บ้านวิ่งมาตามเอง จึงเดาว่าคงเป็นญาติผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่สุรชัยพาฉันวิ่งเลาะไปด้านข้างของสถานีอนามัยหลังเก่า ที่ตั้งอยู่ข้างสถานีอนามัยหลังปัจจุบัน ซึ่งตอนนี้ปิดไม่ได้ใช้งานแล้ว

ภาพที่ฉันเห็นคือภาพผู้ชายอายุราว 25 ปี ผมยาวกระเซิงไปทั้งศีรษะและพันกันเป็นก้อน ๆ ราวกับไม่ได้สระผมมาเป็นปี รูปร่างผอมดำ ใส่กางเกงและเสื้อยืดเก่า ๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นสีอะไร เนื่องจากมันแดงฉานไปด้วยเลือด ผู้ชายคนนั้นเอามือกุมหัวไว้บริเวณด้านซ้าย ตามชอกนิ้วมือมีเลือดไหลเป็นทางยาวจนเประตามใบหน้า

ที่นั่นยังมีผู้ชายอีก 4 คนยืนอยู่ ทุกคนพยายามที่จะช่วยกันจับชายหัวแตกคนนั้นไว้เพื่อช่วยกันดูแล โดยไม่กลัวว่าตัวเองจะเปื้อนเลือดฉันจำได้ว่าคนหนึ่งนั้นเป็น “อบต. ออด” ซึ่งเป็น อบต. หมู่ที่ 3 พอหันมาเห็นฉันก็รีบบอกว่า

“หมอ...ไอ้เหมาหัวแตก ไม่รู้ใครขว้างมัน หมอทำแผลให้มันที”

ตอนนั้นฉันรู้สึกแปลกใจมาก ในความเป็นพยาบาล ฉันย่อมมีหน้าที่ดูแลทุกคนไม่ว่าดีว่าบ้า อยู่แล้ว แต่ผู้ชาย 4 คนนี้ดูเหมือนห่วงใยผู้ชายคนนี้นัก ก่อนหน้านั้น เวลาใครพูดถึงผู้นำชุมชน อบต. กำนัน หรือผู้ใหญ่บ้าน ฉันมักนึกถึงแต่การโกงกิน อาจเพราะไม่เคยสัมผัสพวกเขาอย่างจริงจัง แต่คน 4 คนข้างหน้านี้ ทำให้คำว่า “ผู้นำชุมชน” เป็นรูปธรรมที่สัมผัสได้

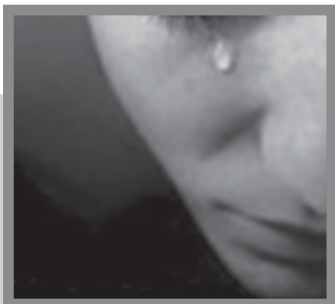
ผู้ใหญ่สุรชัยเป็นคนแรกที่เข้าไปจับเหมาเนื่องจากเป็นคนตัวสูงใหญ่ หลังจากดิ้นอยู่พักใหญ่ เหมาจึงยอมให้จับแต่โดยดี ฉันทางอุปกรณ์เย็บแผลบนพื้นโคลนข้างสถานีอนามัยแล้วนั่งคุกเข่าเย็บแผล เป็นการเย็บแผลที่ทุลักทุเลและผิดพลาดการปราศจากเชื้ออย่างยิ่ง แต่เป็นการเย็บแผลที่เต็มไปด้วยภาพของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ที่งดงามที่สุดสำหรับฉัน พอเย็บแผลเสร็จ ผู้ใหญ่บ้าน และ อบต. ก็ช่วยกันอาบน้ำโกนผมให้เหมา และเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ กว่าที่จะเสร็จก็บ่าย 2 โมง แล้วแยกย้ายกันไปอาบน้ำ เนื่องจากตอนนี้พวกเราสกปรกกว่าเหมาเสียอีก

วันนั้นฉันกลับบ้านด้วยชุดพยาบาลที่ชะมุกชะมอมจนสามีถามว่าไปพดกับอะไรมา แต่ภายในใจ ฉันรู้สึกถึงจิตใจที่สะอาดและเบาสบาย นอนหลับสนิททั้งคืน

ตอนเช้าเมื่อไปทำงาน ฉันเห็นเหมาเดินผ่านหน้าสถานีอนามัย มีผ้าก๊อชพันรอบหัวที่ถูกโกนเกลี้ยงเกลา ใส่เสื้อสีแดงสดตัวใหม่และกางเกงสีฟ้าก็สวยงาม ฉันอดยิ้มไม่ได้และเดาว่าคงเป็นกางเกงเก่าของผู้ใหญ่บ้าน

คนในครอบครัวของปู่คนต่อมาที่ฉันได้เจอคือ “ยายกุ” แม่ของปู่ ยายกุเดินมาที่สถานีอนามัยในเช้าวันหนึ่งพร้อมสมบัติของแกคือถุงผ้าใบใหญ่ ซึ่งข้างในใส่สมบัติ อันประกอบด้วยเสื้อคอกระเช้าและผ้าถุงจำนวนหนึ่ง ยายกุใส่เสื้อคอกระเช้าสีขาวค่อนข้างคล้ำ ผ้าถุงสีแดงสดยังดูใหม่คงเพิ่งมีใครให้มา พอมาถึงหน้าสถานีอนามัย ยายกุก็เดินขึ้นบันไดไปชั้นบน พร้อมกับวางสมบัติทุกอย่างไว้ตรงระเบียง แล้วหันมามองหน้าฉันที่วิ่งตามขึ้นมาดู แกพูดกับฉันเพียงสั้น ๆ ว่า

“มานอนนี่” ว่าแล้วยายกุก็ใช้ระเบียบสถานีอนามัยเป็นที่นอนพักอย่างดี แกมานอนอยู่ที่นี้ถึง

2 อาทิตย์ ฉันซึ่งหมดปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็เลยได้แต่ปลงว่า ก็ดีเหมือนกัน กลางคืนจะได้มีเพื่อนอยู่เฝ้า ส่วนเรื่องอาหารการกิน ยายบุญมีอย่างอุดมสมบูรณ์ บุญไปขอข้าวที่วัดมาให้แม่ทุกวัน ถ้ายายบุญอยาก

กินอะไรพิเศษ ก็ไปยืนหน้าร้านขายอาหารในหมู่บ้านแล้วบอกสิ่งที่ต้องการ แม่ค้าก็จะตักอาหารที่แกอยากกินให้ คนในหมู่บ้านทุกคนสงสารแก บางครั้งฉันก็ซื้อขนมหวานให้กินซึ่งแกชอบมาก

การที่ยายบุญมานอนที่สถานีนอนมัย ทำให้ฉันได้รู้จักบุญมากขึ้น เพราะบุญเอาข้าวที่วัดมาให้แม่ทุกวัน เมื่อคนไข้มาหาฉันที่สถานีนอนมัยแล้วเห็นบุญก็จะทักทาย ฉันจึงมีโอกาสดูรู้เรื่องราวชีวิตของบุญมากขึ้นจากคนไข้ บุญในตอนนั้นเห็นเป็นหญิงสาวอายุ 22 ปี รูปร่างอ้วนน้ำหนักราว 65 กิโลกรัม ใบหน้าเต็มไปด้วยสิ่ว ผมหดสั้น นุ่งผ้าถุงเก่า ๆ และใส่เสื้อยืดสีสดที่มีคนให้มา มีกลิ่นตัวแรงเหมือนคนที่ไม่ได้อาบน้ำมานาน

คนในหมู่บ้านเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนตอนอายุ 14 - 15 ปี บุญเป็นเด็กหน้าตาดีคนหนึ่ง ผิวขาว ใบหน้าเกลี้ยงเกลา แต่ที่บุญเป็นอย่างนี้ เพราะเมื่อบุญอายุได้ประมาณ 12 ปี ยายบุญก็เริ่มมีอาการผิดปกติทางจิต อาจเกิดจากโดน “ตาหลวย” พ่อของบุญทุบตีประจำ พอบุญอายุ 14 ปี ยายบุญก็แบกสมบัติของแกออกจากบ้าน เริ่มเร่ร่อนไปนอนตามที่ต่าง ๆ พี่ชายทั้ง 2 คนของบุญก็เริ่มมีอาการผิดปกติทางจิต พี่ชายคนโตนั้นอาการรุนแรงมาก จนถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลศรีธัญญาและไม่ได้กลับมาอีกเลย หลังจากนั้นหมาก็ออกจากบ้านมาเร่ร่อนเหมือนแม่ เหลือเพียงบุญกับพี่สาวอยู่บ้านกับตาหลวย อีก 2 เดือนต่อมาพี่สาวของบุญก็ต้องหนีออกจากบ้าน ชาวบ้านลือว่าโดนตาหลวย พ่อแท้ ๆ ของตัวเองข่มขืน ตอนนั้นหนีไปทำงานที่พี่ทยา เมื่อเหลือบุญเพียงคนเดียวในบ้าน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เกิดขึ้นซ้ำรอยกับบุญแทน แต่บุญไม่ได้หนีไปไหน มีคนบอกว่า บุญมันไม่ไปไหนหรอก มันห่วงแม่ และก็ยังห่วงพ่ออีกด้วย

บุญนอนที่บ้านสลับกับไปนอนเฝ้าแม่ตามที่ต่าง ๆ โชคดีที่ยายบุญไม่เคยออกจากหมู่บ้าน ดังนั้น ทุกครั้งที่บุญตามไปนอนเฝ้าแม่ จึงไม่มีใครตามมาทำร้ายซ้ำเติมเธออีก ด้วยโศกนาฏกรรมในชีวิตของบุญที่ผ่านมา จึงเปลี่ยนเด็กสาวหน้าตาสดใสให้กลายเป็นหญิงอ้วนสติไม่สมประกอบ คอยดูแลแม่สติไม่ดีที่เร่ร่อนไปนอนตามที่ต่าง ๆ จนมานอนที่สถานีนอนมัย

พอรู้เรื่องของบุญ ฉันรู้สึกว่ใครที่ขบคิดว่ชีวิตของตัวเองลำบาก โชคไม่ดี น่าจะคิดได้ว่าตนเองโชคดีกว่าบุญแค่ไหน

หลังจากฉันรู้เรื่องราวชีวิตครอบครัวของบุญ พ่อบุญเอาข้าวมาส่งให้แม่ ฉันหาโอกาสตามไปคุยกับบุญเพื่อชวนให้บุญฉีดยาคูมกำเนิด ฉันอ้าอิงพูดจาอ้อมค้อมอยู่นาน ไม่รู้ว่าจะพูดเข้าประเด็นที่อยากพูดกับบุญอย่างไรดี เมื่อพูดออกไปแล้วฉันกลับรู้สึกเสียใจ บุญก็ยิ้มอย่างอาย ๆ เมื่อรู้จุดประสงค์ของฉันก่อนบอกว่า

“บุญไม่ต้องหรอกหมอ พ่อไม่ได้เอาบุญแล้ว” ฉันรู้สึกสลดใจมาก ที่ผ่านมามีคนมาให้เรื่องที่ชาวบ้านเล่าเป็นเรื่องไม่จริง แต่พอได้ยินจากปากบุญเอง ฉันถึงรู้ว่าเรื่องเลวร้ายนี้เกิดขึ้นจริง จากการสังเกตุบุญ ฉันจึงรู้ว่าบุญนั้นมีอาการทางจิตอยู่แต่ไม่มาก บางครั้งบุญอาจยิ้มหรือหัวเราะคนเดียว แต่ส่วนใหญ่บุญจะพูดรู้เรื่อง เมื่อฉันชวนบุญว่าจะทำเรื่องส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาล บุญบอกว่า

“ไปไม่ได้หรอกหมอ ห่วงแม่” แต่ประโยคที่ทำให้ฉันพูดไม่ออกคือ

“ห่วงพ่อด้วย เดี่ยวไม่มีคนดูแล พ่อแก่แล้ว”

2 วันต่อมา ยายภู่ก็หอบสมบัติย้ายจากสถานีนามัยไปนอนที่วัดแทน โดยให้เหตุผลว่า “เบื่อศาลาแล้ว”

ยายภู่หอบสมบัติไปวันเดียว ปุ้ยก็หน้าตาตื่นมาตามฉันให้ไปดูแม่ ฉันฟังไม่ถนัดว่ายายภู่เป็นอะไร ได้แต่วิ่งตามปุ้ยไปพร้อมกับ “น้องนิภาพรรณ” ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อีกคน เมื่อถึงวัด ปุ้ยเรียกให้ฉันวิ่งตามไปที่ศาลาด้านหลัง ซึ่งแต่ก่อนศาลาหลังนี้ได้ถุนสูงจนเดินลอดได้ แต่ปัจจุบันด้วยสภาพดินชายฝั่งทะเลที่ทรุดลงเรื่อย ๆ จึงต้องย่อตัวเกือบคุกเข่าเวลาจะมุดเข้าไปใต้ถุนศาลานี้ ปุ้ยมุดเข้าไปก่อน พอเห็นปุ้ยมุดเข้าไป ฉันจึงมุดตามพร้อมน้องนิ เราคลานเข้าเข้าไปประมาณ 3 เมตร จึงเห็นภายายภู่นอนอยู่บนกองผ้าเก่าๆ เนื้อตัวเขียวช้ำเหมือนโดนทุบตี ฉันเขย่าวตัวยายภู่แล้วรู้สึกโล่งอก เมื่อได้ยินเสียงยายภู่ตอบมาว่า

“เบา ๆ หน่อยหมอ...เจ็บ” ฉันค่อย ๆ ตรวจดูร่างกายของยายภู่ สภาพยายภู่ไม่แยอย่างที่คิดไว้ มีเพียงรอยฟกช้ำดำเขียวบริเวณแขนและขาแต่ไม่มากนัก ฉันกับนิจึงค่อย ๆ คลานถอยหลังและกับช่วยกันลากยายภู่ออกมาจากใต้ถุนศาลา เจอพระ 4 - 5 รูปกำลังก้มมองดูว่าหมอนามัย 2 คนมามุดหาอะไรเล่นใต้ศาลา พอลากยายภู่ออกมาได้ ฉันก็ทanyaที่รอยฟกช้ำดำเขียวแล้วเอายาให้กิน ถามปุ้ยว่าแม่ไปโดนอะไรมา ปุ้ยบอกว่าแม่ตกสะพาน ฉันบอกปุ้ยว่าเดี๋ยวจะกลับไปสถานีนามัยไปเอายามาให้ยายภู่เพิ่ม กำลังจะพ้นประตูวัดก็พบกับรองเจ้าอาวาสกำลังกวาดลานวัด ท่านถามว่าหมอมาทาอะไร ฉันตอบว่ามาดูยายภู่ ท่านพูดว่า

“ดีแล้วโยม ช่วย ๆ กัน ตาห่วยก็ไม่น่ามาเตะเมียที่นี่ เขตวัดแท้ ๆ” พอฉันรู้ว่าปุ้ยโกหก ฉันโมโหมาก เดินกลับไปศาลาแล้วถามปุ้ยว่า

“ปุ้ย ตกลงแม่โดนอะไรมา อย่าโกหกหมอนะ” ปุ้ยมองหน้าฉันแล้วร้องไห้โฮออกมา

“แม่ด่าพ่อ แล้วพ่อก็เตะแม่” ฉันจึงรู้เรื่องราวว่า ยายภู่เดินมาเจอตาห่วยที่วัด ด้วยจิตใต้สำนึกที่แค้นรู้สึกว่าจะไม่สามารถปกป้องปุ้ยได้ จึงตะโกนด่าตาห่วยกลางลานวัด ตาห่วยได้ยินจึงโกรธวิ่งเข้ามาทำร้ายแถม พอฟังจบฉันโมโหมากบอก ปุ้ยว่า

“ไป...ปุ้ย หมอจะพาไปแจ้งความ ต้องเอาตาห่วยเข้าคุกให้ได้” แต่ปุ้ยสั่นหน้าร้องไห้ยกมือไหว้ฉันแล้วบอกว่า

“อย่าหมอ อย่าทำอะไรพ่อปุ้ย พ่อปุ้ยแก่แล้ว” ฉันมองใบหน้าของผู้หญิงสติไม่ดีตรงหน้า แล้วรู้ว่าใต้ใบหน้าที่คุณเหมือนคนสติไม่ดีนี้ ข้างในหัวใจของเธอเป็นทอง เธอไม่รู้จักโกรธแค้นใคร หรือมันเป็นเพราะทรงชัง

ของความกตัญญูที่ซึ่งเธอไว้ไม่ให้เธอลุกขึ้นมาต่อสู้กับการทำร้ายเหล่านี้ ฉันจึงได้แต่ยืนอึ้งแล้วบอกว่า

“ก็ได้บุญ หมอไม่เอาเรื่องพ่อบุญแล้ว”

สิ่งที่ฉันทำได้ดีที่สุดก็คือ บอกกับทุกคนที่เจอโดยหวังให้ถึงทูตาทหลายว่า ถ้ามีการรังแกบุญหรือยายบุญอีก ฉันจะเอาดาหหลายเข้าตารางให้ได้ มีคนเตือนฉันว่าไม่กลัวดาหหลายโมโหฉันหรือ ฉันได้แต่บอกว่าสิ่งที่ฉันทำ มันน้อยเหลือเกินกับสิ่งที่ฉันควรจะทำเพื่อมนุษย์สักคนที่โดนรังแก มนุษย์เราเกิดมาเพื่อช่วยเหลือกัน เพื่อให้คนที่

มีโอกาสดีกว่าได้เอื้อเพื่อแก่คนที่มีโอกาสต่อยกว่า ฉันก็แค่พยายามจะปกป้องคนที่โดนรังแกมาตลอดชีวิตเท่านั้น ทุกวันนี้ดาหหลายไม่เคยทำร้ายยายบุญอีก ฉันยังคงเห็นยายบุญเดินหอบสมบัติของแก็ปนอนตามที่ต่าง ๆ โดยมีบุญเดินตาม ส่วนหมาก็ยังเดินเร่ร่อนตามริมถนน บุญเองก็เดินไปวัดและหิ้วข้าวกลับมา 2 ถัง ถังหนึ่งให้แม่และอีกถังให้พ่อของเธอเหมือนเดิม บางครั้งเธอก็แวะเข้ามาที่สถานีอนามัยยืมอายุ ๆ แล้วขอยาแก้ปวด ยาลดไข้ หรือยาแก้ไอหวัดไปให้พ่อหรือแม่เธอเสมอ บางครั้งยายบุญก็แวะมานอนที่สถานีอนามัยและถอนหญ้า

รอบ ๆ สถานีอนามัยให้ โดยแก็ปบอกว่า

“หม้ายยาว เดี่ยวงักัดหมอ หมอมีบุญคุณ”

ฉันได้แต่ขอบคุณยายบุญที่เป็นห่วง ทั้งที่ฉันรู้สึกเสมอว่าฉันไม่ได้ทำอะไรกับยายบุญหรือบุญเลย แต่บุญกับยายบุญต่างหากที่เป็นผู้ทำให้ฉันได้เรียนรู้โลกในแง่มุมใหม่ ๆ เคารพในความเป็นตัวตนที่แตกต่างของแต่ละคน และมีความสุขที่ได้ทำงานในสถานีอนามัยเล็ก ๆ แห่งนี้

ฉันเรียนรู้ว่าไม่จำเป็นต้องเป็นดวงอาทิตย์ดวงใหญ่ส่องแสงอยู่ในโรงพยาบาล จึงจะแสดงบทบาทพยาบาลได้ แต่ฉันก็สามารถเป็นแสงห้อยเล็ก ๆ ที่ภาคภูมิใจในวิชาชีพได้อย่างไม่อายใคร เพราะในที่มีมืดที่สุดแม้แต่แสงอาทิตย์ก็ส่องไปไม่ถึงนั้น เพียงแสงห้อยเล็ก ๆ ก็ช่วยจุดประกายแสงสว่างนำทางให้ผู้คนพบความสุขในชีวิตขึ้นได้ แม้เพียงชั่วขณะ

บุษบงก์ วิเศษพลชัย พยาบาลวิชาชีพ 7 ทำงานที่สถานีอนามัยนาเกลือ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

สำหรับเรื่องเล่า “กตัญญูสีดำ” ได้รับรางวัลชนะเลิศยอดเยี่ยม เรื่องเล่าจินตนาการสุขภาพใหม่ ที่จัดโดยสำนักวิจัยสังคมและสุขภาพ คุณบุษบงก์เชื่อว่า *คุณค่าของงานที่ทำ ไม่อาจวัดได้ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ หรือ 2 ชั้น แต่วัดได้ด้วยหัวใจของเรากับหัวใจของชาวบ้านที่เราดูแล เมื่อใดงานของเราสร้างความสุขให้แก่ใจทั้งสองดวง เมื่อนั้นคืองานที่มีคุณค่า*